

TAANTUMUKSELLINEN ARKKIPIISPAMME

Arkipiispa Kari Mäkinen esitti MTV3:n uutisten haastattelussa viime syksynä, että ”homoseksuaalisuus on osa ihmisen identiteettiä eikä se ole minkäänlainen synty eikä eheytyksi vaativa asia”. Samalla toimittaja luonnehtii Mäkisen ajatusmaailmaltaan uudistavaksi arkipiispaksi. – Mitä tähän on sanottava?

Kristinusko on ilmoitususkonto. Jumala on ilmoittanut itsensä ja tahtonsa ihmiskunnalle Raamatussa (VT:n ja UT:n profeettallisissa ja apostolisissa kirjoituksissa ja ennen muuta Jeesuksessa Kristuksessa). Raamatussa annetun ilmoitususkonnon vastakohtana ovat ihmislähtöiset uskonnot, edellinen on ylhäältä, jälkimmäiset alhaalta.

Raamatussa sanotaan: ”Ja Jumala loi ihmisen omaksi kuvaksensa, Jumalan kuvaksi hän hänet loi; mieheksi ja naiseksi hän loi heidät. Ja Jumala siunasi heidät, ja Jumala sanoi heille: ’Olkaa hedelmälliset ja lisääntykää ja täyttäkää maa’” (1 Ms 1:27, 28). Homous ja lesbous eivät ole Jumalan luomia ominaisuuksia, vaan syntiinlankeemuksen seurausta. Ne eivät ole geneettisiä eivätkä perinnöllisiä. Myös oma sielunhoitokokemukseni puhuu kokonaan homouden ja lesbouden geneettisyyttä vastaan.

Homous ja lesbous ovat valtaosaltaan varhaislapsuudessa saatu tunnevamma. Eräissä tapauksissa ne voivat olla myös lapsuudessa seksuaalisen hyväksikäytön uhriksi joutumisen seurausta. Ilmeisesti ko. tunnevammat voivat syntyä myös aikuisena seksuaalisten hurjasteluiden seurauksena, kuten myös Raamatusta on pääteltävissä (Rm 1:24-27).

Homouden ja lesbouden syntymekanismi tunnetaan tänä päivänä varsin hyvin. Jos nimenomaan lahjakas ja herkkä lapsi ei voi varhaislapsuutensa määrätyissä vaiheissa samaistua omaa sukupuoltansa edustavaan aikuiseen, hänelle voi jäädä oma sukupuoli vieraaksi. Kun hänessä murrosiässä herää kiinnostus itselleen vieraaseen sukupuoleen, sellaiseksi osoittautuukin silloin hänen oma sukupuolensa, joka on jäänyt hänelle vieraaksi.

Raamattu kieltää yksiselitteisesti homo- ja lesbosuhteessa elämisen, samoin kuin avioliiton ulkopuoliset heteroseksuaaliset suhteet syntinä (1 Ms 19:5; 3 Ms 18:22; 20:13; Rm 1:26, 27; 1 Kr 6:9). Anatomisestikin samaa sukupuolta olevien seksuaalinen elämä on luonnotonta.

Suomessa SETA ja vastaavat järjestöt kautta koko jälkikristillisen läntisen maailman ovat viime aikoina masinoineet – enimmäkseen omiin tutkimuksiinsa vedoten – näkemystä, jonka mukaan ko. seksuaaliset poikkeavuudet olisivat synnynnäisiä eli luotuja ominaisuuksia ja niin ollen osa ihmiskunnan luonnollista seksuaali-identiteettiä

Jumalan lain kieltäminen

Luterilainen kirkkomme on muuttunut viime vuosikymmenien aikana antinomistiseksi. Se on hylännyt Jumalan lain. Ratkaiseva taistelu Jumalan lain asemasta teologiassa ja kirkossamme käytiin 1950-luvulla ns. lundilaisen teologian tunkeutuessa teologisiin tiedekuntiimme. Nykyiset piispamme arkipiispa Mäkinen heihin luettuna ovat kyseisen teologian kasvatteja.

Monen muun ongelman lisäksi Jumalan laki kaventuu lundilaisessa teologiassa ihmisen sydämessä ja omassatunnossa olevaksi *rakkauden laiksi eli ns. luonnolliseksi laiksi*, josta syystä kyseinen laki on aika- ja kulttuurisidonnaista ja niin ollen muuttuvaista. Raamatussa oleva Jumalan laki ei koske enää uuden liiton seurakuntaa, meitä. Vain evankeliumi on muuttumatonta ja pysyvää.

Kirkon muuttuminen antinomistiseksi merkitsee Raamatussa annetun kirkon oman eettisen arvopohjan menettämistä. Sen seurauksena kirkossakin on oikein se, mitä enemmistö kulloinkin kannattaa. Näin kirkon ja yhteiskunnan päättäjät ovat löytäneet yhteiseksi arvopohjaksi luonnollisen lain, joka saadaan ilmi demokraattisin keinoin eli äänestämällä. Se, mitä enemmistö kannattaa, on oikein myös kirkossa, eikä muuttumattomia tai annettuja arvoja tunnu olevan olemassakaan.

Näin ollen samaa sukupuolta olevien parisuhdekysymyksessä Jumalan lain sanaan vetoaminen kaikuu kirkossamme kuuroille korville, koska ne Raamatun kohdat, joissa homoseksualismi torjutaan, eivät ole enää kirkkomme johtajien teologian mukaan voimassa. Tältä pohjalta kirkkomme johto toistelee ajatustaan, ettei nykyisille uudistuksille kirkossamme ole teologisia esteitä.

Erittäin surullista on se, että kirkon ja sen arkkipiispan ajatukset ovat tuomio kaikille niille kyseistä seksuaalista vamma kantaville, jotka Raamattua noudattaen kilvoittelevat säilyttääkseen hyvän omantunnon sekä Jumalan että ihmisten edessä.

Arkkipiispa Mäkisen edustaman antinomistisen harhan lisäksi pidän harhaisena myös sitä MTV3:n toimittajan esittämää ajatusta siitä, että Mäkinen olisi ”ajatusmaailmaltaan selvästi uudistavampi kuin (arkkipiispan) vaalin hävinnyt Ruokanen”, joka pitää homoseksualismin harjoittamista Raamatun mukaan syntinä. Tosiasiassa Kari Mäkisen ajattelu homosuhteitten luonnollisuudesta on erittäin taantumuksellinen. Se edustaa maassamme yli tuhannen vuoden takaista esikristillistä pakanallista aikaa, johon hän on päättänyt toisten piispojen ja tiedotusvälineiden tukemana Suomen Ev. lut. kirkon palauttaa.

Päätös

Pohjimmaltaan kirkossamme on kysymys Raamatun asemasta. Kirkon kriisi on raamattukriisi:

Raamatusta annetun Jumalan lain hylkääminen johtaa jumalattomuuteen ja turhentaa samalla evankeliumin. Kun lain hylkäämisen myötä synnintunto katoaa, katoaa samalla evankeliumin tarve ja kyky ymmärtää evankeliumia. Siksi Ilmestyskirjassa sanotaan, että jos otamme jotakin Jumalan sanasta pois, teemme sen pelastuksemme kustannuksella (Ilm 22:19). Jeesuksen mukaan nimenomaan lopunaika on ”*laittomuuden*” eli Jumalan lain hylkäämisen aikaa.

Matti Väisänen, TT

Piispa

Missionsprovinsens i Sverige och Finland